

שיר על אם הדרך

אמת-מדה את לי
למרחקים המסתמנים
בין השיחים השסועים.

אשמע לקולך אך פעם:
לדעת מה טעם אשמה אמתית.

אתקן את געלי
בעור רך וגמיש שישא מעלולי הליכתנו —
המסע יאריך ימים.

בואי, נקרא לאמא כרונוס
שתכין לנו צידה לדרך.

קצר חשמלי

את מבגרת בין קני הזמן
כצלטה בצת קלקול פקקי-חשמל.

שאלי את הארון סד-הזווית
לפשר הנצח.

הספרות מתפקעות
בין הקשות כוסות המים השפויכים.

חספוס בד חצאיתך
סמיכות-פרשיות בלתי-אמצעית.

השחור איתן מאד.

את בתם של תכונה בלבן פולני
של לילה חם.

חצות

עניקתי

חובקת צנארי בשמחה מטרת
לאור ברק עגיליך.

אבני-הרחוב

מקישות בסליות סנדלי, כמו ילדה קטנה
המוחאה פך.

שמחתי איננה בךרנית —

אני נושק אפלו לארי-המלט
של בנין גינרלי.